

приказват високо и техният чужд и непонятен език звучи странно и грубо.

С замрели сърца и с затаен дъх гледаха всичко това изплашените жени през междините на прозорците и вратите. Офицерите бяха заобиколили дяда Марина и един от тях приказваше с него, ту кротко и почтително, ту високо и сърдито. След малко двама войници доведоха Нейка кмета, гологлав и, както се виждаше, объркан и изплашен. Други двама караха пред себе си Къня кръчмарина. Наметнат, както всякога, с синьото си шаечено палто, Къню пристъпваше неохотно към кръчмата си. Доведоха най-послед при офицерите и Радуш ранения. Радуш заговори живо и чевръсто, правеше най-живописни жестове, показваше често на юг и после се наведе и залови с две ръце крака си: вижда се, показваше раната си. Радуш откачи от гърдите си малкия сребърен кръст на ясно синя лента и го подаде на един офицер. Другите се струпаха и с жадно любопитство загледаха кръста, който сега вървеше от ръка на ръка.

Войниците се бавиха още няколко време. Храниха и поиха конете си, храниха се и сами. След това те се построиха в също такава гъста и стройна колона, както влязоха. С изправени нагоре пики, начело с тръбачите, които свиреха същия марш, те излязоха от Люляково и поеха пътя за града. От къщите излязоха то-